

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงแรมเชอราตัน แกรนด์ สุขุมวิท
๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงแรมเชอราตัน แกรนด์ สุขุมวิท
๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากร ผศ.อรรถนพ หอมจันทร์ อ.วิชัย เพื่องพูนวชิรา ได้รับเชิญจากคุณกัลยาณี คุณกิตติมา สิ้นธุสุวรรณ และครอบครัว เพื่อไปสนทนาธรรมที่ห้องแกรนด์ บอลรูม โรงแรมเชอราตัน แกรนด์ สุขุมวิท ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๐๐ น.

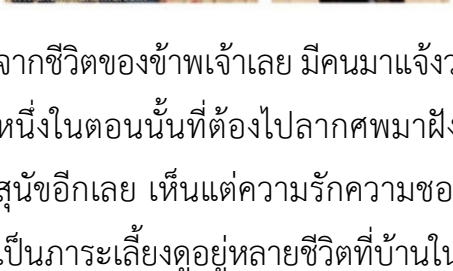

ครั้งนี้ เป็นครั้งที่ ๒ ที่ครอบครัวสินธุสุวรรณ ได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และวิทยากรของ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ไปสนทนาธรรมที่โรงแรมเชอราตัน แกรนด์ สุขุมวิท ตั้งเป็นที่ทราบแล้วว่า น้องต๊าก-กิตติมา สินธุสุวรรณ สมาชิกสาวสวยและเก่งคนหนึ่งของชมรมบ้านธัมมะ มศพ. (หมายเลข ๒๘๖) เธอทำงานเป็นผู้อำนวยการฝ่ายจัดเลี้ยงของโรงแรมแห่งนี้ ทั้งพี่จิม (กัลยาณี) สินธุสุวรรณ สมาชิกบ้านธัมมะ หมายเลข ๕๑๔ และน้องกอล์ฟ (กมลลา) สินธุสุวรรณ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ หมายเลข ๑๕๓๑ ก็เป็นผู้มีความสามารถ มีศิลปะในการจัดดอกไม้มาก ทำให้บรรยากาศการสนทนาธรรมที่นี้ในวันนี้ นอกจากจะตกแต่งประดับประดาด้วยดอกไม้สดอย่างงดงามยิ่งแล้ว อาหารกลางวันเตรียมไว้ต้อนรับท่านที่ได้รับเชิญจากท่านเจ้าภาพ เพื่อเข้าร่วมฟังการสนทนาธรรมในวันนี้ ก็ถูกเตรียมการไว้อย่างสุดฝีมือของบรรดาเชฟของโรงแรมแห่งนี้เช่นกัน ไม่ให้เป็น

การเสียชื่อเสียงของท่านผู้อำนวยการฝ่ายจัดเลี้ยงคือน้องต๊ากเลย ขออนุโมทนาท่านเจ้าภาพและคณะพนักงานของโรงแรมทุกท่าน มา ณ ที่นี้ด้วยนะครับ

เสียดายว่า ไม่ได้ไปเดินละเลียดชมและชิมอาหารกลางวันดังกล่าวอย่างที่เคย ได้แต่รีบ ๆ เดินไปตักอาหารมารับประทานระหว่างทำภารกิจอื่น เนื่องจากครั้งนี้ นอกจากจะรับหน้าที่เป็นผู้บันทึกภาพเช่นเคยแล้ว ยังมีหน้าที่ที่จะต้องเป็นศิลปินนักร้องเพลงธรรมะประจำวงดนตรีบ้านธัมมะอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย เลยไม่มีภาพอาหารนานาชนิดมาเก็บไว้เป็นที่ระลึกสำหรับท่านเจ้าภาพ

นิก ๆ คุณก็คิดถึงว่า ตนเองเป็นผู้สะสมอรรถาธิบายมาหลากหลาย เช่น ชอบธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพร รักต้นไม้ และการปลูกต้นไม้ ดอกไม้ ปลูกผัก ทำสวนครัว ทำอาหารมาแต่เด็ก ชอบถ่ายภาพเหมือนพ่อ ชอบแต่งบ้านเหมือนพ่อ สมัยเป็นเด็ก เวลาโรงเรียนเลิก มักคิดจินตนาการไปเองบ่อย ๆ ว่า เย็นนี้ เมื่อกลับไปถึงบ้าน จะพบว่าพ่อยายอยู่ย่ายเตียง ตกแต่งประดับประดาบ้านไปแบบไหน มุมไหนอีกไหม (ฮาา)

สำหรับเรื่องเลี้ยงสัตว์ก็ (เคย) ชอบ สมัยที่พ่อยายไปทำราชการเป็นสาธารณสุขอำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน ราวปีพุทธศักราช ๒๕๑๕ มีบ้านพักอยู่หน้าสถานีรถไฟแม่ทา เคยขอพ่อกับแม่เลี้ยงสุนัขตัวหนึ่ง วันหนึ่งเจ้าสุนัขตัวที่ว่ากลับมาพร้อมกับหางที่ขาดและมีเลือดออกที่ปลายหาง (ตัวน) สอบสวน (ผู้พบเห็น-ไม่ใช่สอบสวนสุนัข) ได้ความว่า เจ้าตัวดีไปวิ่งเล่นแถวทางรถไฟ คงจะไปหาเศษอาหารที่มีผู้ทิ้งออกมาจากตัวรถ เมื่อรถไฟมา วิ่งหนีไม่ทัน เลยถูกรถไฟทับจนหางขาด ข้างพเจ้าต้องรับหน้าที่หมอและพยาบาล ทายา ทำแผล รักษาสุนัขอีกตำแหน่งหนึ่ง เท่านั้นยังไม่พอ เมื่อหายจากหางขาด ก็ไม่เช็ด วันหนึ่งกลับมาพร้อมกับ ขาหายไปข้างหนึ่ง และหลังจากที่หายดี คราวนี้ก็หายไป

จากชีวิตของข้าพเจ้าเลย มีคนมาแจ้งว่า ถูกรถไฟทับตาย ข้าพเจ้าเลยมีหน้าที่เป็นสัปเหร่ออีกหนึ่งหน้าที่หนึ่งในตอนนั้นที่ต้องไปลากศพมาฝังใต้ต้นไม้เพื่อเป็นปุ๋ยชั้นดีต่อไป นับแต่นั้นมา ก็ไม่ชอบเลี้ยงสุนัขอีกเลย เห็นแต่ความรักความชอบที่จะเลี้ยงสุนัขและแมวของลูก ๆ และคุณภรรยา ซึ่งนำมาเป็นภาระเลี้ยงดูอยู่หลายชีวิตที่บ้านในปัจจุบัน

แทนที่จะคุยเรื่องของ ท่านเจ้าภาพ กลับมาพูดเรื่องของตนเอง เพียงอยากเล่าสู่กัน ฟังว่า ที่คิดว่าตนเองสะสมมาที่ จะชอบทำสิ่งต่าง ๆ หลากหลาย นั้น ความจริงแล้วทำได้ไม่ดีสัก อย่างครับ เพียงได้ชื่อว่า ทำได้ และหรือชอบทำก็เท่านั้น เวลา ต่อ ๆ ไปในสังสารวัฏที่ยาวนาน

ด้วยอริยาไฉยที่สะสมมา ก็คงจะค่อย ๆ พัฒนาปรับปรุง สะสม ศิลปะวิทยาทั้งหลายเหล่านี้ ไปในทางที่ดีขึ้น เชี่ยวชาญขึ้นอย่าง แน่นนอน ซึ่งก็ย่อมจะเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต ของสัตว์ ของ บุคคล ที่จะเกิดขึ้นในชาติต่อ ๆ ไป นั่นเอง

เฉกเช่นเดียวกันกับปัญญาความเข้าใจธรรมะ ความจริง ของสิ่งที่กำลังมีอยู่จริง ๆ ในทุก ๆ ขณะนี้ จากการตรัสรู้ของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ต้องอาศัยเวลาในการสะสมไป ทีละเล็ก ทีละน้อย อีกยาวนานมาก ไม่ต้องรอคอยหรือคิดนับให้เสียเวลาเลย เพียงแต่รู้และเข้าใจมันคงขึ้นว่า เมื่อเป็นผู้ที่เริ่มมีความเข้าใจ ธรรมะที่ถูกต้องเพิ่มมากขึ้น ๆ ย่อมเป็นผู้ที่อาจหาญ ร่าเริง ตาม กำลังของปัญญาความเข้าใจที่มี ไม่เดือดร้อนหวั่นไหวมากมายไป กับความติดข้องต้องการ ที่จะอย่างโน้น อย่างนี้ แต่เป็นผู้ที่เพียร สะสมความเข้าใจจากการฟังพระธรรมในหนทางที่ถูกต้องนี้ต่อไป ทีละเล็ก ทีละน้อย ดังที่ท่านอาจารย์เมตตากล่าวเสมอ ๆ ว่า ฟัง ไร่ ฟังไร่ ฟังและเข้าใจในสิ่งที่ฟัง สะสมไป ทีละเล็ก ทีละน้อย นั่นเอง

การได้เกิดมาเป็นบุคคลนี้ในชาตินี้ และได้พบกับพระธรรมคำสอนจากการตรัสรู้ความจริง ของสิ่งที่มีจริง ๆ จึงเป็นกาลสมัยที่ประเสริฐยิ่งนักสำหรับการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งทรงแสดงว่า แสนยาก หากมิได้เป็นผู้ที่มีอริยาไฉยที่สะสมมาในการที่จะเห็นคุณค่าของการเข้าใจความจริงของสิ่ง

ที่กำลังมีจริง ๆ ในทุกขณะนี้มาก่อนในอดีต ย่อมจะเป็นผู้ที่ไม่สนใจ ไม่ใส่ใจที่จะฟังในสิ่งที่มีค่าที่สุดนี้ ซึ่งทรงแสดงว่า ความไม่รู้ความจริงของสิ่งที่กำลังมีจริง ๆ ในขณะนี้ ย่อมทำให้เป็นผู้มืดบอด เพราะอวิชชา เป็นผู้มีโรคคือกิเลส ที่จะทำร้ายบุคคลนั้น ให้จมอยู่กับกองทุกข์ทั้งหลายในสังสารวัฏอันยาวนานต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีทางออกไปจากกองทุกข์ทั้งหลายนี้ได้เลย

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความสนทนารธรรมบางตอนในวันนั้น ซึ่งท่านอาจารย์และวิทยากรได้สนทนาถึง "โรค" ที่ทรงแสดงไว้ ซึ่งมีความไพเราะ น่าฟังและน่าพิจารณาอย่างยิ่ง เพื่อความเข้าใจขึ้น ดังต่อไปนี้

ท่านอาจารย์ :

ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ ภพไหนชาติไหน ก็ยังต้องมีโรคที่เสียดแทง ต่อเมื่อใด ไม่มี ไม่เกิด ก็ไม่มีโรค พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็น แพทย์ที่รักษาโรค ฟังดูง่าย ๆ เหมือนกับหมอทั่ว ๆ ไป แต่หาเป็น เช่นนั้นไม่ รักษาโรคจนโรคหายสนิท เพราะเหตุว่า ถ้ายังมีกิเลส มี เกิด มีรูป มีร่างกาย ก็ต้องมีโรค แล้วแต่ว่าจะเกิดในภพภูมิไหน ถ้าเกิดในภพภูมิที่ไม่มีกายปสาทสัมผัสซาบอยู่ หรือว่าในภพภูมิซึ่งไม่มี ร่างกายเลย โรคกายก็ไม่มี แต่ยังมี "โรคทุกข์ใจ"

เพราะฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรักษาทุกโรค ถ้าไม่มีการ เกิดขึ้นเลย ก็ไม่มีโรคตามลำดับ ในภพภูมิที่ไม่มีกายปสาท ไม่มีการ ที่จะมียโรค แต่ว่าในภพภูมิที่ไม่มีร่างกายเลย โรคกายไม่มี แต่โรคใจ ก็ต้องมี แต่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐสุด รักษาได้ทุกโรค เมื่อไม่มีการเกิดอีกเลย ทั้งโรคกาย โรคใจ ก็ไม่มี

อ.วิชัย :

มีข้อความที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงอุทาน ว่า "ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง" , "นิพพาน เป็นสุขอย่างยิ่ง" , "บรรดาทาง

ทั้งหลาย อันให้ถึงอมตธรรม ทางมืองค์ ๘ เป็นทางอันเกษม" ดังนั้น ความไม่มีโรคกายดีกว่า แต่ถ้าเป็นโรคใจ ก็ไม่นำมาซึ่งคุณความดีอะไรเลย เพราะใจขณะนั้นประกอบด้วยอกุศล ถ้าไม่มีโรคใจ ก็ถึงกาลของกุศลโดยประการต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นทำกิจหน้าที่ จนถึงความไม่มีโรค คือการที่กุศลถึงความเป็นพระอรหันต์ ก็ไม่มีโรคใด ๆ เพราะว่ ดับทั้งหมดแล้ว ดังนั้น ความเป็นสุขอย่างยิ่งก็คือพระนิพพาน เพราะว่ไม่มีก่เกิดขึ้นอีกต่อไป

ผศ.อรรถนพ :

ใน "โรคสูตร" ในอังคุตตรนิกาย จตุกนิบาต กล่าวว่ามโรค ๒ อย่าง "ดูกร ภิกษุทั้งหลาย โรค ๒ อย่างนี้ โรค ๒ อย่าง เป็นไฉน... คือโรคกาย ๑ โรคใจ ๑..." โรคกายนี้ บางทีอาจจะไม่เกิดขึ้นเป็น ๑๐ ปี ๑๐๐ ปีก็มี แต่ว่า โรคทางใจ ชั่วครู่หนึ่งก็หาได้ยากยิ่งที่จะไม่มี เว้นแต่พระชินาสพคือพระอรหันต์ที่ไม่มีโรคทางใจเลย เพราะฉะนั้น ถ้าไม่มีโรคทางใจคือกิเลส ที่อาจารย์วิชัยได้กล่าวมา ว่าความไม่มีโรคเป็นลาภอย่างยิ่ง เมื่อไม่มีโรคใจ แล้วก็ปรินิพพาน ก็ไม่ต้องเกิดมาทีจะมีโรคกายอีกเลย ซึ่งก็เป็นสภาพเสียดแทงทั้งคู่ แม้โรคทางกาย

พระอรหันต์ไม่มีทุกขเวทนาทางใจ แต่ท่านก็ยังกล่าวว่า ทุกขเวทนาทางกายนั้นมีกำลังกล้า ไม่ใช่ว่าเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่รู้สึกเจ็บเลย เป็นไปไม่ได้ แต่ท่านไม่มีโรคทางใจเลย ให้เจ็บแค่ไหน ก็ไม่มีโรคทางใจ แต่เรา บางครั้งยังไม่ได้มีโรคทางกายเลย แต่เราก็เครียดไปอะไรไป

ก็เป็นเรื่องเตือนว่า เพราะกิเลส ทำให้เกิดโรค โดยเฉพาะโรคทางใจ และตราบใดที่ยังมีกิเลสอยู่ ก็ต้องวนเวียน เกิดมามีอติภาพ มีกายนี้แล้วก็มีโรคทางกาย ทางใจ ซึ่งก็ต้องเป็น ก็เป็นสภาพที่เสียดแทง เป็นเหมือนดังหัวผี เป็นเหมือนดังลูกศร

ท่านอาจารย์ :

ทุกคนก็ห่วงกาย พอมีโรคกายก็ต้องรักษา เตือนร้อน ไม่อยากให้มี แต่...ลืม "โรคใจ" ไม่เห็นคิดจะรักษา ใช่ไหม? จนกว่าจะรู้ว่า เป็นโรคที่ร้ายแรงที่สุด หนักหนาด้วย ไม่รู้อะไรเลย ทั้ง ๆ ที่กำลังปรากฏ โรคร้ายไหม? และหนทางเดียวก็คือว่า ต้องเห็นโทษแล้ว จึงจะคิดหาทางรักษา คนส่วนใหญ่ไม่คิดเลยที่จะรักษาโรคใจ ไม่เห็นคุณค่าของพระธรรม ไม่คิดว่าแต่ละคำ อิกก็ชาติ ถ้าไม่ใช่จากชาตินี้ ที่จะได้ฟัง ไม่มีใครรู้ ต่อไปจะได้ยินได้ฟังอีกหรือเปล่า เพราะฉะนั้น โอกาสที่จะได้ฟัง ใครจะรู้ว่า อิกมากหรือน้อยเท่าไร

เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นผู้ที่เห็นโทษของโรคใจจริงๆ ว่าหมอกายรักษาไม่ได้ มีแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ที่จะรักษาได้ ก็จะไม่พลาดโอกาส ที่จะเห็นคุณค่า แม้แต่ขณะที่ได้ฟังพระธรรมแต่ละขณะ

คุณอรรณ :

กราบเท้าท่านอาจารย์สุจินต์ที่เคารพ กราบเรียนท่านอาจารย์วิทยากรและท่านผู้ร่วมสนทนาธรรมที่เคารพทุกท่าน ก่อนสนทนาก็ขออนุโมทนากับเจ้าภาพ คือครอบครัวพีจีม ที่จัดให้มีสนทนาธรรมในวันนี้ กราบเรียนท่านอาจารย์ค่ะ สนใจเรื่องโรคไม่รู้ ในการที่จะรู้ว่าเป็นโรคไม่รู้ ที่จะศึกษาธรรมะ อบรมปัญญา ให้รักษาโรคไม่รู้ได้ ก็จะต้องตั้งต้นว่า รู้ก่อนว่าเป็นโรคไม่รู้ ถึงจะเป็นเหตุให้มาศึกษา จะกราบเรียนท่านอาจารย์ว่า อะไรเป็นเหตุปัจจัยถึงจะทำให้รู้ว่าเป็นโรคไม่รู้

ท่านอาจารย์ :

คุณอรรณเคยไม่รู้มาก่อน แล้วรู้ได้เพราะอะไร?

คุณอรรณ :

ใช่ค่ะ ก็ฟังคำ ถึงจะรู้ว่าเป็นโรคไม่รู้

ท่านอาจารย์ :

ก็เป็นคำตอบ

คุณอรรณ :

ปรกติท่านอาจารย์ก็จะกล่าวว่า ไม่ลืมนะเดี๋ยวนี้เป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา แต่วันนี้ ท่านอาจารย์จะย้ำว่า สิ่งหนึ่งสิ่งใด มีความเกิดเป็นธรรมดาสักอย่างนั้นทั้งมวล ล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดาก็จะเรียนสนทนาว่าการที่ไม่ลืมนะ เป็นธรรมะไม่ใช่เรา กับ สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีความเกิดเป็น

ธรรมดา แล้วก็ดับไปเป็นธรรมดา นี่ จะเน้นให้เข้าใจตรงที่ว่า เป็นโรคไม่รู้ความจริง อย่างไร

- ท่านอาจารย์ :** ความหมายเดียวกันตั้งแต่ต้น ถ้าคำที่พูดแล้วอีกครั้งหนึ่ง ก็จะชัดเจน
- คุณอรรณ :** สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีความเกิดเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลล้วนดับไป เป็นธรรมดา
- ท่านอาจารย์ :** นี่เป็นธรรมะหรือเปล่า? สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็สอดคล้องกันทั้งหมด
- คุณอรรณ :** คือหมายถึง "เห็น" ขณะนี้ "ได้ยิน" ขณะนี้
- ท่านอาจารย์ :** ทุกอย่าง สิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา เพราะเกิด แล้วก็ดับ แล้วเราอยู่ไหน? ดับแล้วไม่กลับมาอีกเลยในสังสารวัฏ
- คุณอรรณ :** กราบเรียนท่านอาจารย์ เป็นเพราะว่าไม่รู้ว่าเป็นโรคไม่รู้ การที่มาฟัง ก็แสดงว่า รู้แล้วว่าเป็นโรคไม่รู้ ก็กำลังรักษาโรคกัน ก็แล้วแต่ว่า กินยามากน้อยแค่ไหน และการสะสมที่จะทำให้เข้าใจความจริงสามารถค่อย ๆ รักษาโรคไม่รู้ความจริงไปได้เรื่อย ๆ ตรงนี้ก็ต้องย้ำกันอีกเรื่องความมั่นคง ความมั่นคงที่เป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา หรือว่าธรรมะเกิดแล้วดับ การที่จะเป็นความมั่นคงได้ ก็เกิดจากฟัง-เข้าใจ

ซึ่งนี่ก็ตามไปฟังกัน ตรงนี้ก็เหมือนกับยกมูลนิธิตัว มา ก็หน้าคั่น ๆ กัน ไปไหนก็ฟัง ประเด็นที่จะสนทนา การที่ผู้ฟังเปิดเทปฟัง สมมติ ไม่ไปไหน ตามฟัง ท่านอาจารย์ก็ไม่ได้กล่าวอย่างอื่นนอกจากอย่าง ที่กล่าว ในสิ่งเหล่านี้ จะตอกย้ำถึงความเข้าใจ ที่ฟังน้อย ฟังไม่บ่อย ซ้ำ ๆ ย้ำ ๆ กับ ฟังแล้วฟังอีก อย่างไร

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวนี้ "กำลังเห็น" เห็นทุกวัน นานแล้วด้วย แล้วก็ได้ยินคำว่า "เห็นไม่ใช่เรา" ก็ฟังไป แล้วเมื่อไหร่จะไม่ใช่เรา? ถ้าไม่ฟังเลย มีทาง ไหมที่จะรู้? ทุกครั้ง "ควรเรียกให้มาดู" ใช่ไหม? ภาษาไทย ภาษาบาลีว่า อย่างไรคะ คุณวิชัย

อ.วิชัย :

เอหิปัสสโก ครับ

ท่านอาจารย์ :

เอหิปัสสโก อยู่ตรงนี้ แล้วเรียกให้มาดูอะไร? อะไรควรดูอย่างยิ่ง? เห็นไหม? เดี่ยวนี้!! ถ้าไม่พูดบ่อย ๆ (ก็ไป) ดูอื่น ดูมัน ดูอะไร ๆ ดอกไม้ ลวดลายต่าง ๆ แต่ "ควรเรียกให้มาดู" สิ่งที่เราควรรู้อย่างยิ่ง คือ "เดี๋ยวนี้เห็น" เรียกทุกวัน เห็นเกิด แล้วเห็นก็ดับไป ขณะนี้ "เห็น" กำลังเกิดดับ เรียกเถอะ เรียกไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะดู

คุณอรรณ :

กราบเรียนท่านอาจารย์ ก็เป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่ไพเราะมากจริง ๆ ชัดเจนมาก อย่างดิฉันเองก็ ดอกไม้สวยงามมาก ก็ตื่นตาตื่นใจกับ สิ่งแวดล้อม ไม่ได้ใส่ใจที่ว่า อะไรที่ควรดู พอท่านอาจารย์ตอกย้ำว่า เรียกให้มาดู ก็จะรู้เลยว่า ยังห่างไกล เพราะว่า ทานข้าวก็อร่อย

พอเข้ามาก็สนใจการจัดดอกไม้ สนใจสิ่งแวดล้อม ซึ่งตรงนี้ชัดเจนว่า ต้องฟังบ่อย ๆ ถึงจะไม่ลืม และมั่นคง ด้วยความไม่หวั่นไหว ด้วยความไม่หลงลืม

ท่านอาจารย์ :

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกให้มาดู ๔๕ ปี "ทุกคำ" ใช่ไหม? ก็แสดงให้เห็นว่า ไม่มีอะไรที่ควรจะดู ให้เข้าใจให้ถูกต้อง ยิ่งกว่า "สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้" แล้วจะเอาคำไหนมาชวน มาเรียก? นอกจาก "คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคำ"

ไม่ลืมนะคะ ทุกคำ ให้มาดู ให้เข้าใจ สิ่งที่กำลังมีในขณะนี้ มายาก (หัวเราะ) ก็ปีที่ได้ฟัง บางคนบอกแปดปี บางคนบอกสิบปี ดูอะไร? ไม่ใช่อื่นไกลเลย "สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้" ซึ่งกำลังเรียกอยู่ตลอดเวลา ด้วย "คำของพระองค์"

ผศ.อรรถนพ :

กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ ตอนที่ยังไม่มีพระพุทธศาสนา คือในช่วงที่เว้นว่างจากพระธรรมคำสอน ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ สภาพธรรมะก็มีปรากฏอยู่ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของแต่ละคน

ท่านอาจารย์ :

แต่ไม่มีใครเรียกมาดู

ผศ.อรรถนพ :

ใช่ครับ ไม่มีใครสักคน ที่จะกล่าวว่า สิ่งที่กำลังปรากฏนี้ ควรรู้อย่างไร ก็คือการเรียกให้มาดูครับท่านอาจารย์ เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะเรียกให้มาดู ท่านก็ต้องเป็นผู้ที่ได้เห็นอย่างนั้นแล้ว เพราะฉะนั้น เอหิปัสสิโก

ท่านอาจารย์ :

แล้วคนเรียกเป็นใคร? พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์จะเรียกให้ดูอะไร นอกจากสิ่งที่ควรดูยิ่ง คือ ควรรู้อย่างไร

ผศ.อรรถนพ :

ก็เป็นที่น่าปรารถนาถึงความไม่รู้ที่ผ่านมาว่า ในกาลที่ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีพระธรรมคำสอน สะสมมาแต่ไหน ก็ไม่มีเสียงเรียกให้ดูครับท่านอาจารย์ ก็ไม่มีทางเลย และแม้จะเกิดในกาลที่มีพระธรรมคำสอน มีพระศาสนา คำสอนทุกคำ ไม่ว่าจะเป็นภาษาใด ที่เป็นคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีอรรถให้เข้าใจในภาษานั้น ๆ ที่ควรรู้อย่างไรในสิ่งที่กำลังปรากฏ เหมือนเรียกให้มาดูอยู่ตลอด แต่ว่า ฟังหรือเปล่า?

เพราะฉะนั้น ธรรมะอันผู้บรรลุจะพึงเห็นเอง ควรเรียกให้มาดู ท่านเห็นแล้วรู้อย่างไร ท่านจึงแสดงว่า สิ่งที่มี กำลังปรากฏ นี้แหละ ควรรู้อย่างไรทุกคำ ตั้งแต่คำว่า ธรรมะ คำว่า นามธรรม รูปธรรม จิต เจตสิก รูป

ชั้นธ ธาตุ อายตนะ สัจจะ และพระสูตรทั้งหลาย ทรงจำแนก
ลักษณะของกิเลสที่เป็นโรคร้าย มีทั้งกิเลสที่กำลังเป็นอาการ
ต่าง ๆ เป็นอุปกิเลส กิเลสที่มีกำลัง ปรากฏออกมาเป็นความริษยา
ความดูหมิ่น ลบหลู่ อะไรทั้งหมด ก็เพื่อให้เห็นถึงสภาพธรรมะตาม
ความเป็นจริง

ท่านอาจารย์ครับ ก็สะสมมาน้อย ที่ฟังพระธรรมเหมือนคำเรียก คำเตือน
ว่า ขณะนี้มีสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏ แต่ว่า ไม่เห็น ชอบดูเรื่องอื่น
อย่างสมมติว่า "สี" ปรากฏอยู่ ก็ไม่ได้สนใจใน "ลักษณะ" ของ "สี"
ที่จะ "ปรากฏตามความเป็นจริง" ก็เป็นดอกไม้ เป็นคน เป็นอะไร ก็
ไปสนใจคน สนใจดอกไม้ สนใจเรื่องราว มากกว่าที่จะ "ใส่ใจ
ลักษณะของตัวจริงที่ปรากฏ"

ท่านอาจารย์ :

ขณะที่สติสัมปชัญญะเกิด รู้คุณไหม? ที่ "กว่าจะได้มาถึง" ด้วย "คำของพระองค์" ที่จะ "เห็นสิ่งที่กำลังปรากฏ" เห็นคือเริ่มเข้าใจ ถูกต้อง ตามความเป็นจริง ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะทำให้ปัญญา ระดับนั้นเกิดได้เอง แต่จากการที่ได้ฟังแล้วเข้าใจ ก็จะได้เห็นได้เลย ขณะนี้ได้เข้าใจ เห็นพระคุณแล้ว แล้วยิ่ง "ขณะที่กำลังเข้าถึง ลักษณะที่กำลังปรากฏ" ด้วยความเข้าใจ ซึ่งเป็นสติปัญญาน จะรู้ ใหม่ว่า จะไม่มีโอกาสเกิดขณะนั้นเลย ถ้าไม่ได้ฟังคำของพระสัมมา สัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น ระลึกถึงคุณ เมื่อได้เข้าใจธรรมะ ด้วยเหตุนี้ ศรัทธาของพระอริยบุคคล จึงมั่นคงกว่าผู้ที่ไม่ใช่พระอริยบุคคล

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณกัลยาณี คุณกิตติมา สินธุสุวรรณ และครอบครัว
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

